

הדף	שם הדף	הרמז	הסוגיא בגמרא
פ"א 2א	מפ"א	מפנה אבנים לבית הכסא	אמר רב יהודה: אבל לא את הפאייס. מאי פאייס? אמר רב זירא: כרשיני בבלייתא. אמר ר' ינאי, אם יש מקום קבוע לבית הכסא - מלא היד. הלכה: מותר לטלטל אבנים לקנח, משום כבוד הבריות, אבל פאייס לא - שאינו ראוי לקינוח.
פ"ב 3א	מפ"ב	מפולת ביתו	תנן התם: מי שהיה ביתו סמוך לע"ז ונפל - אסור לבנותו. כיצד יעשה - כונס לתוך ד' אמות ובונה. הלכה: אם קיר ביתו היה סמוך לע"ז ונפל ביתו - יכנס ד' אמות ויבנהו, ואותו רווח שנשאר ימלאוהו בקוצים או באשפה.
פ"ג 1א	מפ"ג	משמשיה פגומים כשרץ	ע"ז כשרץ ומשמשיה כשרץ. ר"ע אומר ע"ז כנידה ומשמשיה כשרץ - מזה שרץ אינו מטמא במשא, אף משמשיה. ולר"ע ע"ז מטמאה במשא כנידה. הלכה: ע"ז ומשמשיה כשרץ ולא כנידה, לכן לא מטמאים במשא.
פ"ד 3א	מפ"ד	מפץ דמת	מפץ דמת מניין (שמקבלת טומאה מהמת)? ודין הוא - ומה פכין קטנים שטהורים בזב טמאים במת - מפץ שטמא בזב אינו דין שיהא טמא במת? ואמאי הא לית ליה טהרה במקוה. הלכה: המפץ אינו כלי ולא נטמא במת מהתורה, (אך מדרבנן נטמא במת), אבל הוא טמא מדרס הזב מהתורה.
פ"ה 3ב	מפ"ה	מפה של זרעי גינה	אמר ר' יוחנן: הרוצה למלאות כל גינתו ירק - עושה ערוגה ששה על ששה ועוגל בה חמישה, וממלא קרנותיה כל מה שירצה. הלכה: הרוצה למלאות כל גינתו ירק ולא להרחיק ביניהם, יעשה כנ"ל, באופן שרואים הבדלה ביניהם.
פ"ו 1א	מפ"ו	מטמאה פולטת	משנה: מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה? שנאמר: "היו נכונים לשלושת ימים". הלכה: הפולטת שכבת זרע בתוך שלוש עונות לשימושה - טמאה כרואה קרי. (לפי גרסת הגמרא - שש עונות).
פ"ז 1א	מפ"ז	מפזר שובר את הלוחות	תניא: שלושה דברים עשה משה מדעתו והסכים הקב"ה עמו: הוסיף יום אחד מדעתו, פירש מן האשה, ושבר את הלוחות. מאי דרש? מה פסח נאמר: "וכל בן נכר לא יאכל בו", התורה כולה כאן וישראל משומדים ק"ו. א"ל, ישר כחך ששיברת.
פ"ח 2א	מפ"ח	מפחדת - הארץ	אמר חזקיה: מאי דכתיב: "משמים השמעת דין ארץ יראה ושקטה". אם יראה למה שקטה? אלא בתחילה יראה. אמר ר"ל: תנאי התנה הקב"ה עם מעשה בראשית, אם ישראל לא יקבלו את התורה יחזיר העולם לתוהו ובוהו. וכשקבלו - שקטה.
פ"ט 1א	מפ"ט	מפטם למד ממלאך המות	בשעה שעלה משה למרום, אמרו מלאכי השרת, מה לילוד אשה בינינו? אמר משה: וכי יצה"ר יש ביניכם, תורה למה לכם? מיד הוודו לו, ואף מלאך המוות מסר לו פטום קטורת, שנאמר: "ויתן את הקטורת ויכפר על העם", אי לאו דאמר ליה מי הוה ידע.
צ' 3ב	מז"צ	מצניע	משנה: המצניע לזרע, לדוגמא ולרפואה, והוציא בשבת - חייב בכל שהוא, וכל אדם אין עליו אלא כשיעורו. הלכה: המצניעו החשיבו ולכן אפילו הוא כל שהוא חייב. אבל אחר שמוציאו, אינו חייב עד שיהיה בו השיעור הראוי לו, כגון: במאכל אדם - כגרוגרת.